

münen. Det kan jeg virkelig ikke antage er Tilfældet, i hvert Fald, hvis det skulde bevise at være Tilfældet, antager jeg ikke, at man skulde være uvillig til at ændre det. Men jeg tror, at Loven, saaledes som den nu foreligger, siger, at Understøttelsen kun kan gives i to paa hinanden følgende Aar, og saa kan den ikke gives mere til samme Person. Det, antager jeg, er Følgen af denne Bestemmelse; men hvis det ikke er saaledes, skal jeg for mit Bedkommende indrømme den høitærede Minister, at saa bør Udtrykket ændres, idet det jo nemlig er utvivlsomt, at det ikke er Forslagets Hensigt at sætte Opholdskommunen i Stand til at modsætte sig Forsørgelsesrets Erhvervelse ved at give Folk Understøttelse efter denne Lov. Med Hensyn til Understøttelse eller Bidrag fra Kommunerne til Hjelpekasserne forekommer det mig ikke, at den høitærede Ministers Udtalelser ere ganske konsekvente. Den høitærede Minister sagde, at Kommunerne ikke alene kunne efter Forslaget uden Amtsraadets Samtykke, gaa til et Bidrag af 60 Ore pr. Individ af Kommunens Beboere, men at de endogsaa med Amtsraadets Samtykke — for Kjobstædernes Bedkommende med Indenrigsministerens Samtykke — kunne gaa til et høiere Bidrag, og har ment, at det vilde blive Tilfældet. Men saa vil det jo aldeles ikke ændre de nuværende Forhold; hvis der virkelig er en Tilhøielighed hos Kommunerne til at give et større Bidrag til Hjelpekasserne, til Understøttelsesklasserne, hvis der hos Amtsraadene er en Tilhøielighed til at give Tillæbelse til at yde dette Bidrag, ere vi jo netop under de Forhold, hvor det nu kan ske, og saa gjør Loven aldeles ikke nogen Forandring. Loven gjør kun den Forandring, at Kommunerne kunne gaa til de 60 Ore uden Amtsraadenes Samtykke, men forsaavidt det frygtes, og det synes den høitærede Minister at frygte, at de med Amtsraadets Samtykke skulde gaa endnu høiere, gjør jo Loven ingen Forandring i de nuværende Forhold; saa jeg kan ikke se, at det skulde være en Indvending, der kunde berede Lovforslaget Bankefærdigheder. Med Hensyn til det store Spørgsmaal om Statens Tilskud fik vi ogsaa en Indrømmelse af den høitærede Minister, nemlig af Indskrænkningen til de 25 Ore for hver af Kommunens Beboere synes ham at være et Fremstrid. Da det dog utvivlsomt og sikkert kan paavises, at der under visse Forhold gives Hjælp af Statskassen til trængende Personer, som væsentligt ellers vilde være henvisse til Fattigvæsenet, tror jeg ikke, det vil kunne lykkes vedvarende at modsætte sig denne Bestemmelse,

forsaavidt man ellers kunde blive enig, om her og i det andet Thing at føre den igennem. Jeg haaber ogsaa, at det vil lykkes, og at den Indrømmelse, der er gjort i Dag af den høitærede Minister, at der er Forbedringer i Forslaget, vil stemme ham gunstigt for det, saa vi kunne faae det ført igennem.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius). Jeg vil indrømme den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Tutein), at saaledes som nu § 5 er affattet, vil der ikke være den Opfordring, som jeg før udtalte mig for, at der maasse vilde være for Kommunerne til at gaa ud over 60 Ore. Det indrømmer jeg, men Mere indrømmer jeg heller ikke, og de 60 Ore pr. Individ, som det her er foreslaet, at der kan ydes uden Amtsraadets og Indenrigsministeriets Samtykke, til disse Hjelpekasser, er efter min Opfattelse et overordentlig høit Beløb. For de større Landkommuner paa 10,000 Mennesker, som der dog findes flere af her i Landet, er det et ganske betydeligt Beløb og Noget, man ganske vist ikke hidtil har kjendt. Det er imidlertid ikke det Børste. Jeg vil nemlig indrømme — en Indrømmelse, jeg ogsaa har gjort i Fjor — at ved den Bestemmelse, der er kommen ind i Kommunalloven af 1867, er det rette Grundprincip, en bestemt Adskillelse mellem det offentlige og det frivillige Fattigvæsen, brudt, saa at, naar man her er gaaet et Skridt videre, er det jo muligt, at man nødsaages til at finde sig i det. Men min Hoved-Indvending mod Lovforslaget er selvfølgelig Statstilskudet, hvorigjennem det efter min Overbevisning vil lykkes Kommunerne at overføre en stor Del af deres Fattigherde paa Statskassen, og det tror jeg ikke kan gaa an. Er der nogen Byrde, som maa siges i rette Forstand at være en kommunal Byrde, saa er det just Fattigherden, og den Indvending, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde herimod, at der kan findes Indvidener, som, hvis de ikke fik Statsunderstøttelse, maatte komme over paa det offentlige Fattigvæsen, tror jeg dog den ærede Ordfører for Forslagsstillerne selv vil indrømme aldeles Intet har at sige lige overfor det Princip, som her ligger for. Jeg har ikke den Mening, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har, at det vil ske let og i en nær Fremtid, at man virkelig skulde komme til fra Statskassens Side at gaa til en saadan Bestemmelse, som her er foreslaet. Jeg tror det ikke; men, som sagt, det er jo en Sag, som forsaavidt egentlig talet slet ikke ligger under mig, det